

Fem

Det var en gång den första, den som startade allt.

Det var honom och jag, tillsammans, alltid, genom varmt och kallt.

Vi var varandra, vi var hela, lyckliga, vi var vi varje dag.

Sen tog det slut, du fanns inte mer, inget vi bara jag.

Sen kom det den andre, som väckte mig, starta om.

Du fann mig i ensamheten, lyfte fram och till dig jag kom.

Vi skratta, vi levde och vi var, bara oss, för varann.

Det var länge sedan nu, och du är än, det var jag som försvann.

Den tredje kom näst, hon var som solsken i en person.

Jag visste att jag skulle brännas, men hjärtat hör inte reson.

Vi hade oss, i våran famn, våran passion var som en tunna av krut.

Men du brände mig, som jag visste, ville inte ha mig mer, det tog slut.

Men du gav mig den fjärde, min egna, min underbara, min son.

Jag får dig växa, leka, tala, och gå, och jag kommer om dig alltid vara mån.

Du är med mig i mitt liv, för du är dess orsak, min anledning att vara kvar.

Och jag är med dig än, min solstråle, och tills du inte behöver mig, du mig har.

Den femte är den sista, ännu, jag ser i dig det som var tappat mig.

Du är det som saknats, den som inte fanns, men jag ser dig nu, bara dig.

I ett mörker är du solen, i ljuset skuggan, du är mitt livs frände

När jag ser dig, så ser jag den du är, där inne, den sanna, den ende.

Av ni mina, en borta, en tappad, en fel, en egen och en sann.

Jag undrar bara, är det någon missad, eller blir det ni fem jag fann?

Fem mina, fem egna, fem att varas, fem att älska, fem bästa.

Är ni då mina, jag eran, är det färdigt, kommer det mer, vem är nästa?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Vitalis med Poeter.se id #40197 innehar upphovsrätten